

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (9) - Samuel Ridout

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

Versete călăuzitoare: Exodul 36.20-24; 30.11-16; 38.25-27

Exodul 36.20-24: Și a făcut scândurile pentru cort din lemn de salcâm, stând în picioare. Lungimea unei scânduri era de zece coți și lățimea unei scânduri de un cot și jumătate. Erau două mânere [dibluri, cepuri] la fiecare scândură, unul în dreptul altuia. Așa a făcut pentru toate scândurile cortului. Și a făcut scândurile pentru cort: douăzeci de scânduri pentru latura de sud, înspre sud. Și a făcut patruzeci de postamente de argint sub cele douăzeci de scânduri, două postamente sub o scândură pentru cele două mânere [dibluri, cepuri] ale ei și două postamente sub cealaltă scândură, pentru cele două mânere [dibluri, cepuri] ale ei.

Exodul 30.11-16: Și Domnul i-a vorbit lui Moise, zicând: „Când vei face numărătoarea fiilor lui Israel, potrivit cu toți aceia dintre ei care vor fi numărați, atunci să dea fiecare un preț de răscumpărare Domnului pentru sufletul său, când îi vei număra, ca să nu fie nici o plagă printre ei când îi vei număra. Aceasta să dea oricine va trece între cei numărați: o jumătate de siclu, după siclul sfântului locaș; siclul este de douăzeci de ghere. O jumătate de siclu va fi dar ridicat pentru Domnul. Oricine va trece între cei numărați, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, să dea darul ridicat al Domnului. Bogatul să nu dea mai mult și săracul să nu dea mai puțin de o jumătate de siclu, când vor aduce darul ridicat al Domnului, ca să facă ispășire pentru sufletele voastre. Și vei primi argintul de ispășire de la fiii lui Israel și-l vei da pentru slujba cortului întâlnirii; și va fi o amintire pentru fiii lui Israel înaintea Domnului, ca să facă ispășire pentru sufletele voastre”.

Exodul 38.25-27: Și argintul celor care au fost numărați din adunare a fost de o sută de talanți și o mie șapte sute șaptezeci și cinci de sicli, după siclul sfântului locaș: o becă de cap – jumătate de siclu, după siclul sfântului locaș, de la toți aceia care au trecut prin numărătoare, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, de la șase sute trei mii cinci sute cincizeci de oameni. Și cei o sută de talanți de argint au fost pentru turnarea postamentelor sfântului locaș și a postamentelor perdelei: o sută de postamente dintr-o sută de talanți, un talant pentru un postament.

După ce am analizat lemnul și aurul, din care erau făcute scândurile Cortului întâlnirii, să examinăm acum forma lor, dimensiunile lor, fundația lor și legătura dintre ele.

După cum am văzut, fiecare scândură se sprijinea pe două postamente sau fundații de argint. Fiecare dintre ele cântărea un talant. Ele au fost turnate din argintul de ispășire, pe care fiecare bărbat ajuns la vârsta responsabilității trebuia să îl plătească drept răscumpărare (Exodul 38.25-27): ½ siclu respectiv 10 ghere (Exodul 30.13). Astfel, aceste scânduri stăteau una lângă alta și nu numai că se sprijineau bine pe temelia lor, dar erau și ținute strâns împreună de cei trei drugii, care treceau prin inelele de aur de pe scânduri de la un capăt la altul (Exodul 36.33). Colțurile, în care scândurile se puteau despărți cel mai ușor, erau din nou întărite în mod deosebit (oricare ar fi fost detaliile exacte în acest sens).

În total, patruzeci și opt de scânduri alcătuiau cortul: douăzeci pe fiecare parte, șase în spate și două la colțuri. Partea din față era deschisă, făcând excepție de perdea și de cei cinci stâlpi pe care era atârnată. În interiorul Cortului întâlnirii se aflau, de asemenea, patru stâlpi. Aceștia susțineau perdeaua care despărțea Sfânta Sfintelor de Locul Sfânt. Fiecare dintre acești patru stâlpi se sprijinea pe un picior de argint.

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

Să privim acum la semnificația spirituală a tuturor acestor lucruri, în măsura în care Domnul ne dă lumină despre ele. Începem acolo unde începe întotdeauna constructorul: cu temelia. Dacă temelia nu este bună, întreaga suprastructură nu are nicio valoare. La sfârșitul Predicii de pe Munte, Domnul nostru vorbește mai mult despre *fundatie* decât despre caracterul casei pe care o construiau ascultătorii săi. Dacă fundația ar fi fost corectă, totul ar fi fost sigur. Omul înțelept construiește pe temelia stâncoasă a unei adevărate ascultări față de Hristos, cel nebun pe nisipul unei mărturisiri goale (Matei 7.24-27).

Postamentele de argint - mântuirea ca o temelie tare

Semnificația acestor postamente de argint este atât de clară din pasajele din Scriptură, care le menționează, încât nu poate exista nicio îndoială în această privință. Locuința lui Dumnezeu (poporul Său răscumpărat) trebuia să se sprijine pe temelia tare a răscumpărării. Această necesitate este deja puternic subliniată de faptul că cineva aparținea poporului Său doar atunci când prețul răscumpărării era plătit. Acest fapt era valabil fără excepție și nu putea fi invocată nicio scuză. Nici cei bogați nu aveau voie să plătească mai mult, nici cei săraci mai puțin de ½ siclu.¹ Dacă Dumnezeu urma să aibă un popor răscumpărat, pentru a locui în mijlocul lui, acesta trebuie să fie conform gândurilor Sale și nu gândurilor noastre. Prețul trebuie să fie de o jumătate de siclu sau 10 ghere, conform siclului sfântului locaș, adică estimării divine. Omul ar putea să-și imagineze că altceva ar fi mai bun pentru răscumpărarea sa: propriile sale fapte, sentimente, demnitate sau credincioșie. Dar sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu nu permit ca bietul om să fie astfel înșelat. Temelia trebuie să corespundă cu estimarea lui Dumnezeu, adică siclul cu greutatea siclului sfântului locaș.

Să observăm că prețul era de 10 ghere. Am întâlnit deja acest număr la înălțimea scândurilor și am văzut semnificația lui. Ca și în cazul celor zece porunci, este vorba despre standardul divin al responsabilității omului. Cele zece covoare ne-au arătat cât de desăvârșit a corespuns Hristos cu această responsabilitate. Prețul răscumpărării trebuie să îndeplinească această responsabilitate, pentru că altfel nu are niciun rost în fața lui Dumnezeu. Învățătorul Legii, care „a dorit să se îndreptățească”, a înjumătățit Legea și a întrebat: „Și cine este *aproapele* meu?” (Luca 10.29). El Îl omite pe Dumnezeu, Singurul în fața căruia omul trebuie să se justifice. Și cât de răspândit este acest gând! Îl întâlnim aproape peste tot. Conștiința oamenilor pare să fi adormit în ceea ce privește cerințele lui Dumnezeu. Ei pretind să gândească, că împlinirea datoriei față de semenii

---

¹ Un siclu avea o greutate de aproximativ 12 grame sau 62 de cenți în 1914 [când a fost publicat comentariul; nota traducătorului]. O jumătate de siclu trebuia plătit în mod egal de toată lumea. Dumnezeu nu se uită la persoană (Faptele apostolilor 10.34) și, în ceea ce privește mântuirea, toți oamenii sunt la același nivel în fața lui Dumnezeu. Cei bogați puteau considera prețul ca fiind o nimica toată, dar nu trebuia neglijat. Pe de altă parte, nimeni nu era atât de sărac încât să-i fie imposibil să-l plătească. Ideea esențială este că prețul răscumpărării era *accesibil* și, astfel, nu lăsa nici o scuză nimănui.

Acest o jumătate de siclu se mai numește și „becă” (Exodul 38.26), ceea ce înseamnă literalmente „împărțire” sau „jumătate”. Se pare că era o monedă sau o unitate de greutate și, prin urmare, era folosită în același mod în care americanii vorbesc despre un „quarter”, adică o monedă cu valoarea de 25 de cenți. Greutatea inelului de aur de la ureche sau de la nas, dăruit de slujitorul lui Avraam Rebecăi, era de o „becă” (Geneza 24.22; notă: literal, Biblia în limba engleză spune aici: „o becă a unui siclu”). Verbul înseamnă „a despica” sau „a împărți” și este folosit în Psalmul 78.15: „A despica stânci în pustiu” - o amintire clară a Stâncii care a fost despicită pentru noi.

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

lor (și asta chiar și după propria lor estimare) este o bază bună pentru primire înaintea lui Dumnezeu!

Dar chiar dacă un om și-ar îndeplini pe deplin responsabilitatea față de semenii săi, dacă ar fi capabil să-și iubească aproapele ca pe sine, și-ar îndeplini astfel și responsabilitatea față de Dumnezeu? Creându-l pe om după chipul Său, Dumnezeu a declarat pretenția absolută față de om în predare și devotament desăvârșite. Poate omul să fie independent sau indiferent față de voința sfântă a Creatorului și Susținătorului său și să rămână nevinovat? În acest sens, ascultarea față de Dumnezeu trebuie să fie la fel ca El Însuși: desăvârșită în toate privințele. Numai în acest fel el este acceptabil pentru El. În privința aceasta, toți sunt „sub judecată înaintea lui Dumnezeu” (Romani 3.19), pentru că niciunul nu a respectat Legea Sa în acest mod și omul căzut nici măcar nu este capabil să facă acest lucru. Prin urmare, el are nevoie de ceea ce Dumnezeu, în dragostea Sa, a oferit: un preț de răscumpărare, care corespunde perfect la tot ceea ce omul a eșuat complet; un preț de răscumpărare care este oferit de Dumnezeu și, prin urmare, este desăvârșit precum este El Însuși.

Fiecare copil al lui Dumnezeu știe care este prețul răscumpărării. Este cea ce răspunde blestemului Legii încălcate. Dar „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi (pentru că este scris: «Blestemat este oricine este atârnat pe lemn»)”. (Galateni 3.13). Așadar, în timp ce omul nu a plătit niciodată și nu ar putea plăti niciodată cele 10 ghere ale răspunderii sale, Hristos le-a plătit în întregime, conform estimării divine, oferind astfel prețul răscumpărării desăvârșite. Acești bani de ispășire formează temelia fermă și veșnică pe care se poate odihni cel mai vinovat păcătos care crede în El. Cele 10 ghere de argint vorbesc despre acest fapt în mod figurat. Găsim contra-modelul în 1 Petru 1.18,19: „Știind că nu cu cele pieritoare, argint sau cu aur, ați fost răscumparați ... ci cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată”.

Când punem în fața noastră Legea sfântă, care stabilește responsabilitatea noastră, și luăm în considerare fiecare poruncă în parte, trebuie să mărturisim că am eșuat cu desăvârșire în a respecta chiar și numai o parte din ea. Dacă nu în exterior, am încălcat-o totuși în inimile noastre, așa cum Domnul nostru arată clar în Predica de pe Munte. Acum, când trecem în revistă fiecare poruncă, nu o legăm de cererea „Doamne, ai milă de noi și curăță-ne inimile, ca să păzim această Lege”, ci de cuvintele „răscumpărat ... cu sângele prețios al lui Hristos”. Fiecare poruncă am încălcat-o, cel puțin în gândurile noastre, iar în ochii lui Dumnezeu suntem vinovați de toate poruncile. Dar suntem răscumparați cu sângele prețios al lui Hristos. Pe această temelie sigură și veșnică ne odihnim. Și pentru totdeauna, toți cei răscumparați vor ști că această temelie nu poate fi zdruncinată niciodată. Această certitudine produce prin Duhul Sfânt dragoste și recunoștință, care determină sufletul să urască păcatul și să trăiască în ascultare de Dumnezeu.

Ce a însemnat această „răscumpărare prin sângele Său” (Efseni 1.7) pentru Domnul nostru sfânt ne arată parabola despre perla foarte prețioasă din Matei 13.45,46. Gândul răspândit în general, că negustorul este păcătosul care caută mântuirea, care este perla – sau, uneori Hristos este văzut în ea - este departe de adevărul și de gândurile lui Dumnezeu. Cum ar putea păcătosul să renunțe la tot ce are, pentru a dobândi mântuirea - pentru a-L cumpăra pe Hristos?! Cu ce ar putea el să plătească? El nu are nimic altceva decât *păcatele* sale. Este aceasta Evanghelia *harului* lui Dumnezeu? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, Evanghelia pe care a propovăduit-o prin slujitorii Săi este „că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Corinteni 15.3) și că „darul de har al lui Dumnezeu este viață eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.23). Știm că păstorul cel bun este cel care își dă viața pentru oi (Ioan 10.11).

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

Cineva ar putea obiecta: Dacă negustorul, care îl caută pe păcătos, este Hristos, atunci perla, această frumoasă bijuterie, trebuie să fie păcătosul! Da, este adevărat. Tocmai acesta este miracolul dragostei și al harului divin. Nimeni, în afară de colecționarul experimentat, nu ar ști că pe fundul mării, în cochilia inestetică, se află perla care, scoasă și lustruită, este potrivită pentru a împodobi o coroană regală. În același mod, niciun alt ochi decât al Domnului nostru, pătrunzând prin apele întunecate ale morții, în care zăceam în murdăria păcatelor noastre, nu ar putea vedea în noi o frumusețe pe care El Însuși ne-o va dăruia într-o zi. Nicio altă putere, în afară de a Lui, nu ar fi putut coborî cu prețul propriei vieți pentru a ne ridica și a ne face apți să împodobim coroana Sa de bucurie pentru veșnicie. Da, perla este Adunarea, la fel ca în Apocalipsa 21.21, unde fiecare poartă vorbește despre ea.

Acest lucru ne arată într-adevăr ce preț a fost plătit pentru perlă. „Deoarece cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9). Cât de sărac a devenit Fiul lui Dumnezeu? Și-a lăsat deoparte slava Sa divină și a luat chip de rob (Filipeni 2.7). El Însuși a spus că nu avea unde să-și pună capul (Matei 8.20). Când a fost întrebat dacă este permis să dea impozit Cezarului, El a cerut să I se aducă un dinar (Marcu 12.14,15). Femeile L-au slujit cu bunurile lor (Luca 8.3), un privilegiu prețios pe care îl putem avea și acum, slujind „unuia dintre cei mai mici” dintre ai Săi (Matei 25.40). Dar toate acestea nu cuprindeau întreaga măsură a sărăciei Sale. Pentru aceasta trebuie să privim la Golgota, unde El Și-a pus viața sub judecata lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Iată cât de sărac a devenit El. Din slava cerului a coborât să devină blestem pentru noi. El a vândut cu adevărat tot ce avea.

Așadar, avem aici postamentele de argint în fața noastră, reprezentând în mod figurat prețul răscumpărării, pe care Domnul l-a plătit pe cruce. Așa a fost pusă temelia, pe care El Își clădește Adunarea (Biserica) și pe care se sprijină întreaga familie răscumpărată a lui Dumnezeu. „Porțile Hadesului nu o vor învinge” (Matei 16.18). Ne-am putea gândi măcar pentru o clipă să ne odihnim pe orice altă temelie? Ar fi așezat Moise scândurile pe nisipurile mișcătoare ale deșertului? „Nimeni nu poate să pună o altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3.11). Aceasta este temelia, pe care Dumnezeu Însuși a pus-o și pe care se întemeiază fiecare credincios.

Scândurile individuale - credinciosul individual

Acest lucru ne conduce direct la importanța scândurilor, care se sprijină pe postamentele lor. Căci tot ce se sprijină pe temelie trebuie să se refere într-un fel la credincios. Domnul nostru nu avea nevoie de mântuire, ci se afla înaintea lui Dumnezeu în desăvârșirea propriei Sale Persoane și Ființe. Prin urmare, aceste scânduri vorbesc despre poporul Său, care formează locuința lui Dumnezeu în această lume. Să le privim puțin mai îndeaproape.

Cei 10 coți în înălțime vorbesc, așa cum am văzut mai devreme, cu cele 10 ghere ale prețului ispășirii, despre responsabilitatea deplină, și cât de frumos se potrivesc împreună aceste două lucruri: pe de o parte, un preț al răscumpărării, care îndeplinea toate cerințele Legii desăvârșite a lui Dumnezeu, dar încălcate de noi, iar pe de altă parte, o primire și o poziție în Hristos, care este la fel de desăvârșită. Aceste scânduri stau în picioare. Se cuvine ca păcătosul să se prosterneze în fața lui Dumnezeu în ură față de el însuși cu cuvintele: „Necurat, necurat!” (Leviticul 13.45; Matei 8.2). „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18.13) este tot ce poate aduce el. Dar ce schimbare pentru credincios! Leprea lui este curățată, păcatele îi sunt iertate, iar el stă acum pe temelia fermă, pe care Dumnezeu Însuși a oferit-o, mărturisind că totul

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

este meritul lui Hristos. El poate sta acum în El.² Astfel, acum nu ne lăudăm în noi înșine, ci numai în Hristos (Romani 5.2,11; 2 Corinteni 10.17).

Acest lucru clarifică perfect ceea ce altfel ar fi o dificultate de netrecut. Așa cum am văzut, *materialele* scândurilor vorbesc despre cele două naturi ale Domnului nostru (umanitatea și divinitatea Sa) unite în Persoana Sa. Poate că cineva va obiecta că, la urma urmei, este cu totul contrar Scripturii și blasfemator să vorbim despre faptul că noi suntem în Dumnezeuzeirea lui Hristos, care este prefigurată prin aur. Dacă ar fi vorba doar de lemnul de salcâm, acesta ar putea foarte bine să reprezinte poporul lui Dumnezeu. Dar cum se poate spune că el ar fi în Dumnezeuzeire?

Aceasta ar fi într-adevăr o blasfemie. Să ne amintim însă că legătura cu noi constă în natura Sa umană (prin moartea Sa), dar că El este o Persoană și că tot ceea ce este El, este pentru poporul Său. Ultimul Adam este, de asemenea, Fiul lui Dumnezeu, iar toți cei care sunt părtași la viața Lui, sunt în El potrivit cu întreaga valoare a ceea ce este El.

Un pasaj din Coloseni 2 aruncă lumină asupra acestei chestiuni: „După cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El ... Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeuzeirii; și voi sunteți împliniți în El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități” (Coloseni 2.6-10). În El, în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeuzeirii, noi suntem împliniți sau aduși la plinătate.³ Nimeni, care Îl cunoaște pe Dumnezeu, nu ar putea gândi nici o clipă că, atunci când este în El, creatura are parte de Dumnezeuzeire. Dar valoarea Persoanei, cu care suntem uniți, este divină și aici se arată din nou caracterul uimitor al aceluia har, care s-a smerit atât de profund, pentru a-i ridica pe adversarii ticăloși din starea lor pierdută și i-a făcut „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos” (Romani 8.17). Și în 2 Corinteni 5.21 se spune că Dumnezeu L-a făcut pe Cel care n-a cunoscut păcat să fie păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. O poziție divină în dreptate (neprihănire) este partea noastră, a celor care credem. Dreptatea divină a fost atât de desăvârșit glorificată în Hristos, încât ea nu poate găsi nimic în neregulă în ceea ce privește primirea noastră.

Când apostolul Ioan vorbește despre relația în familia lui Dumnezeu prin viața divină, el spune: „pentru că, așa cum este *El*, așa suntem și *noi* în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Și, așa cum este El, și noi suntem „plăcuți {făcuți plăcuți} în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). „Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaștem pe Cel adevărat; și noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viața eternă.” (1 Ioan 5.20). Cât de minunate sunt toate acestea! Cu siguranță că acest lucru nu a putut deveni realitate decât prin moartea și învierea Domnului nostru Isus Hristos, însă „Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața eternă” și tot ceea ce este El dă poporului Său valoarea pe care o are El. De aceea, în prefigurarea simbolică a poziției poporului Său, lui Dumnezeu I-a plăcut să nu se limiteze la

---

² Cuvântul pentru „a sta” apare frecvent atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Semnificația sa este evidentă: „a sta în picioare” sau chiar „a rămâne”. Este folosit pentru a descrie postura unei persoane care are acces la Dumnezeu, stând în picioare în fața Lui (Geneza 19.27; 1 Samuel 6.20; Luca 1.19; etc.). De asemenea, este folosit pentru a exprima statormicia în fața dușmanului (Iosua 23.9). Cuvântul exprimă atât statormicie cât și permanență (Psalmul 119.89,91; Proverbele 19.21).

În Noul Testament, cuvântul înseamnă, de asemenea, a sta în picioare înaintea lui Dumnezeu sau menținerea unei poziții creștine durabile. Prin urmare, se potrivește foarte bine să se spună tocmai despre scânduri că stau în picioare. „Și va sta, pentru că Domnul poate să-l facă să stea” (Romani 14.4).

³ Nota traducătorului: Vezi și nota din Biblia Elberfelder, ediția CSV.

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

lemnul de salcâm, ci îi vede în Cel care era amândouă - lemn de salcâm și aur. Astfel, avem o temelie desăvârșită, o răscumpărare desăvârșită și o poziție desăvârșită - Hristos.

Poate că vreun suflet neliniștit spune: „Știu că atât lucrarea, cât și Persoana lui Hristos sunt desăvârșite, dar dacă aș putea fi sigur că eu însumi am parte de ele!”. Răspunsul divin la această întrebare îl găsim din nou în scânduri. Nu era numai unul, ci *două* cepuri (dibluri) pe fiecare scândură, ancorate fiecare în postamentul ei. Cuvântul pentru „cep” este de fapt „mână”, sugerând că mâna credinței este așezată pe lucrarea terminată a lui Hristos - așa cum cepurile au găsit o fixare sigură în postamentele lor, făcute din argintul prețului ispășirii.

Cepurile - mâinile credinței

Cât de multe se cuprind în acest simbolism! Se întinde „mâna” credinței și a nevoii simțite spre Dumnezeu? Acolo găsim răspunsul divin în lucrarea lui Hristos. Este asupra noastră sentimentul păcatului, al vinovăției și al neputinței? Acolo este locul de refugiu, pregătit de dragostea lui Dumnezeu. Tot ceea ce în noi exprimă nevoia și neputința noastră este satisfăcut exact în această lucrare divină. Suntem neputincioși? „Pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși” (Romani 5.6). Suntem păcătoși? „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși” (1 Timotei 1.15). Așadar, Dumnezeu Însuși ne pune practic cuvintele în gură și ne invită să intrăm sub protecția crucii, inclusiv a tot ceea ce este garantat de cruce. Postamentele erau potrivite cu cepurile, și nu există nimic atât de perfect potrivit ca lucrarea lui Hristos și păcătosul sărac și nevoiaș. Și astfel, credința își pune mâinile pe ceea ce a fost pregătit pentru ea.

După ce cepurile și-au găsit locul în postamente, ele sunt de fapt nevăzute. La fel este și cu credinciosul. El nu se poate gândi la credința sa minunată. Aceasta nici nu este pusă la vedere, ci ea este ascunsă în ceea ce pe care se sprijină. Și nici nu este așa, că scândurile sunt fixate în postamente și că ar atârna de ele, ci *se sprijină* pe ele. Deci, pentru mântuire, credinciosul nu se agață sau se ține, ca și cum totul ar depinde de puterea lui, ci se sprijină cu toată greutatea lui pe ceea ce lucrarea Domnului nostru Isus a pregătit pentru noi. Astfel, în fața sufletului stau doar lucrarea Domnului și răscumpărarea realizată prin El și nu, de exemplu, propria putere sau slăbiciune cu care se sprijină credința. Credința se odihnește la sânul dragostei răscumpărătoare - este preocupată cu ea și nu cu sine însăși. Cepul protejează, de asemenea, scândura să nu alunece de pe postament. Greutatea proprie nu era suficientă pentru a o împiedica să alunece din cauza unei lovituri venită deodată. La fel și cel sfânt se sprijină pe lucrarea lui Hristos printr-o credință dată de Dumnezeu - nu doar pe propria greutate. El nu se poate pierde niciodată, deoarece este legat veșnic de valoarea acelei lucrări: „Nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10.28).

Două cepuri și două postamente - caracter dublu în mai multe privințe

Faptul că au existat *două* cepuri și două postamente vorbește despre o mărturie suficientă, despre mântuire și despre perspectiva dublă a mântuirii care a fost realizată pentru noi. Ne-am preocupat deja cu cele două table ale Legii și am văzut că există aspectul responsabilității față de Dumnezeu și cel al responsabilității față de oameni. Ambele au fost îndeplinite pe deplin de către Domnul nostru iubit pe cruce. El a purtat pentru noi pedeapsa deplină a unei legi încălcate, a păcatului împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului. De asemenea, putem privi păcatul sub două aspecte: unul ca fărădelege și celălalt ca robie sau pângărire. Și chiar și atunci vedem cum crucea a răspuns la acest lucru în două moduri, pentru că noi suntem eliberați atât de vină, cât și de

puterea păcatului. Cântarea a 412-a din *Spiritual Songs* spune că în ceea ce privește păcatul a avut loc o dublă vindecare.⁴

Sau, în ceea ce privește păcatul, ne gândim la el ca fiind comis atât înainte, cât și după convertire. Cât de trist când un copil al lui Dumnezeu cade în ceea ce L-a adus pe Domnul nostru la cruce! Dar dragostea care întrece cunoașterea a purtat de grijă pentru *toate* păcatele. Când Domnul nostru a purtat pedeapsa pentru ele pe cruce, păcatele noastre erau încă toate în viitor: pentru toate s-a purtat de grijă. Fie ca un astfel de har să ne înmoaie inimile sărmene și să ne determine să detestăm păcatul și să ne sprijinim mai mult pe Domnul nostru.

De asemenea, și în cazul răscumpărării ne-am putea gândi la un aspect dublu, deoarece, pe de o parte, ea asigură lucrarea *în* noi, iar pe de altă parte este o lucrare *pentru* noi. Prin crucea Sa, El a *condamnat* păcatul în trup și în afară de aceasta a venit și „*pentru* păcat”, adică ca jertfă pentru păcat (Romani 8.3). Astfel, *păcatul* (adică rădăcina) a fost judecat și *păcatele* (adică rodul) au fost înlăturate.

Putem deci să privim acest adevăr prețios în moduri diferite și să vedem caracterul său dublu. Ne putem gândi la mântuire în aspectul ei prezent și în aspectul ei veșnic, în ceea ce privește sufletul și trupul, așa cum este revelat în Vechiul și Noul Testament, în prefigurare și în împlinire, pentru iudei și pentru păgâni. El este Dumnezeu *oricărui* har, iar acest har s-a arătat în plinătatea sa în răscumpărarea prin Hristos, Domnul nostru.

Revenind la ideea de *mărturie*, simbolizată în cele două postamente și cepuri, ni se reamintește că tot ceea ce tocmai am contemplat (și sunt mult mai multe aspecte) este pe deplin confirmat în Scriptură. Mântuirea se bazează exclusiv pe lucrarea Domnului nostru Isus. *Certitudinea* acestei mântuiri, pe de altă parte, o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, nu putem separa niciodată lucrarea și Cuvântul. Oriunde se face acest lucru, vom descoperi că ambele sunt negate. Cei care pun la îndoială adevărul Scripturii, credibilitatea, lipsa de greșeală și perfecțiunea divină a acesteia (adică toată necredința, care se ascunde sub numele arogant de „critică superioară”) se va descoperi că se gândesc cu dispreț la crucea lui Hristos și la rezultatele ei.

Dimensiunile scândurilor – referiri la Hristos

Înainte de a părăsi examinarea fiecărei scânduri în parte, putem să ne ocupăm cu semnificația lățimii lor de 1 cot și o jumătate de cot.⁵ Deoarece *trei* este numărul gloriei divine, s-a sugerat că

⁴ Nota editorului: „Rock of Ages, cleft for me” {„Stânca veacurilor, despăcată pentru mine”} de Augustus Montague Toplady (1740-1778): Rock of ages, cleft for me, | Grace hath hid me safe in Thee, | Where the water and the blood, | From Thy riven side which flowed, | Are of sin the double cure, | Cleansing from its guilt and power. {Stâncă a veacurilor, despăcată pentru mine, | Harul m-a ascuns în siguranță în Tine, | Unde apa și sângele, | Din coasta Ta străpunsă a curs, | Sunt pentru păcat leacul dublu, | Curățând de vina și puterea lui. }

⁵ Cuvântul „jumătate” vine de la o rădăcină care înseamnă „a tăia” sau „a tăia în două”. Este folosit relativ frecvent în Vechiul Testament. Acestea sunt semnificațiile caracteristice:

- Ca măsură *suplimentară*, ca în cazul dimensiunilor scândurilor etc. (compară cu Exodul 25.10 etc.).
- Ca o *scurtare* a timpului sau a numărului, ca în Psalmul 102.24: „la jumătatea zilelor mele”. Jertfa va înceta „la jumătatea săptămânii” (Daniel 9.27).
- Ca o expresie a unor părți *egale*, ca în sângele legământului, jumătate din el fiind stropit pe altar și cealaltă jumătate stropită pe popor (Exodul 24.6). La fel, Solomon a propus tăierea copilului pe jumătate (1 Împărați 3.25 etc.).
- Ca aluzie la o porțiune *mare*, „până la jumătate din împărăție” (Eстера 5.3).
- Ca o aluzie la o parte *mică*, cu prefixul „nu”, ca în cazul împărătesei din Seba (1 Împărați 10.7).

1½ se referă la faptul că omul nu a ajuns la gloria lui Dumnezeu (Romani 3.23). Dar trebuie să ne amintim că nu este vorba de omul în poziția sa naturală de vinovăție, atunci când avem în față scândurile, ci ca fiind împlinit în Hristos, în care Dumnezeu a fost desăvârșit glorificat. Poate că înălțimea și lățimea chivotului legământului ne dau un punct de referință, acolo găsim aceleași dimensiuni (1½ coți). După cum vom vedea mai târziu, chivotul legământului Îl simbolizează pe Hristos ca fiind cel care susține tronul lui Dumnezeu. Așadar, dacă înălțimea de 10 coți vorbește despre Hristos glorificându-L pe Dumnezeu în mod desăvârșit la locul responsabilității umane, lățimea ar putea, de asemenea, să ne amintească de El în legătură cu tronul lui Dumnezeu. Am putea găsi un indiciu în raportul dintre înălțime și lățime, care este de 10 la 1½ și, respectiv, 20 la 3. Ca rezultat al acestui raport obținem o succesiune nesfârșită de șase⁶ - victoria infinită și veșnică în Hristos, care, indiferent că putem sau nu să luăm această interpretare a numerelor ca atare, este un adevăr și un fapt binecuvântat. În cele din urmă, această jumătate poate fi un indiciu că „întregul” urmează încă în veșnicie. Acesta pare să fie gândul libației (jertfei de băutură) în legătură cu arderile de tot (Numeri 28.14). Se turna o parte dintr-un hin de vin, crescând de la ¼ hin pentru un miel la ½ hin pentru un vițel. Cu cât este mai profundă înțelegerea despre Hristos, cu atât mai mare este bucuria. În cel mai bun caz, însă, ajungem să spunem împreună cu împărăteasa din Seba că nu ni s-a spus nici măcar jumătate (2 Cronici 9.6).

Putem vedea, de asemenea, efectul acestei ½ coți asupra lungimii și lățimii cortului întâlnirii. Dacă scândurile ar fi avut o lățime de numai 1 cot, cortul întâlnirii ar fi avut doar 20 de coți lungime și, eventual, 7 coți lățime. În schimb, lungimea cortului întâlnirii era de 30 de coți - desfășurarea gloriei divine în deplină responsabilitate, această responsabilitate fiind din nou exprimată în cei 10 coți de lățime. În Templu, aceste dimensiuni au fost dublate, întărind ideea că în ziua gloriei - pentru Israel, Împărăția milenară, pentru Adunare, cerul - măsura deplină a gândurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său va fi dezvăluită în Hristos.

Scândurile montate împreună - Adunarea ca și casă a lui Dumnezeu

Să trecem acum de la ceea ce vorbește despre credinciosul individual și desăvârșirea poziției sale în Hristos la relațiile sale corporative. Fiecare scândură individuală avea un postament perfect de sigur, independent de legătura sa cu celelalte scânduri, așa cum siguranța credinciosului individual nu depinde de ceilalți creștini credincioși, ci numai de lucrarea lui Hristos. În aceasta, însă, nu există încă nimic despre o locuință pentru Dumnezeu. Dar intenția lui Dumnezeu este de a-i construi *împreună* ca locuință a Sa.

Tocmai în acest punct întâlnim în inimile noastre un egoism, care este o dovadă clară a naturii noastre căzute. Ne gândim mai degrabă la propria noastră mântuire și siguranță, decât la gloria lui Dumnezeu și la locuința Sa, motiv pentru care adesea există puțină practică în ceea ce privește

-
- Ca aluzie la posibilitatea că va mai urma ceva (Numeri 15.9; etc.).

Unele dintre aceste indicii interpretative par aplicabile la scânduri. La lățimea de 1 cot se adaugă jumătate, exprimând o caracteristică a poziției. Este *mai mult* decât iertare, ci o justificare completă - ca în cazul celei de-a cincea parte adăugată la prețul fărădelegii (Leviticul 5.16). Dumnezeu a fost glorificat mai mult în Persoana și lucrarea Domnului nostru decât prin simpla ascultare a Omului necăzut.

Așa cum lungimea respectiv înălțimea vorbește despre măsura completă, tot așa și lățimea (ca în cazul covoarelor) ar putea indica natura măsurii. Această manieră de a fi se vede în Domnul nostru și în poporul Său, prin faptul că ei trăiesc la înălțimea cerințelor tronului lui Dumnezeu.

⁶ Nota traducătorului: $20/3 = 6,6666666666666666...$

locuința Sa pe pământ. Dar aceeași Scriptură, care ne spune că suntem zidiți pe o temelie, explică, de asemenea, că suntem „zidiți împreună” pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2.20-22). Faptul că fiecare scândură a fost pregătită cu un scop specific pentru locul ei în structură arată că Dumnezeu, prin Duhul, a avut un scop specific de a plasa pe fiecare credincios în locul care îi este locul în casa lui Dumnezeu. Acest lucru se referă nu numai la desfășurarea deplină în glorie, ci și la timpul prezent, când El ne-a lăsat în pustie.

Învățăm acest lucru pe baza inelelor, dintre care erau probabil (așa cum am văzut) trei pe fiecare scândură. Prin ele erau trecuți drugii, care uneau astfel scândurile între ele. Nicio scândură nu era completă până când nu avea aceste inele, care arătau în mod clar că nicio scândură nu era acolo de una singură, ci stătea în legătură cu toate celelalte. Poate că inelele (un cerc complet) ne amintesc de unirea *veșnică* a credinciosului cu Hristos: odată ce drugii erau introduși prin inele, ele nu mai puteau fi desprinse de ei sub nicio formă. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” (Romani 8.35). Aurul acestor inele vorbește despre caracterul divin al acestei legături: „Care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din *Dumnezeu*” (Ioan 1.13). Cele trei inele ar vorbi atunci despre revelația deplină a lui Dumnezeu în această legătură binecuvântată. Cele trei Persoane ale Dumnezeirii sunt implicate și angajate în mod activ: *Tatăl* L-a trimis pe *Fiul* Său, a primit lucrarea Sa și acum îl justifică pe deplin pe credincios. *Fiul* a împlinit răscumpărarea în mod desăvârșit, iar Duhul Sfânt nu numai că l-a născut din nou pe fiecare credincios, dar l-a și pecetluit ca aparținând lui Dumnezeu pentru ziua răscumpărării (Efeseni 1.13; 4.30). În continuare se arată lucrarea Duhului, prin faptul că El îi botează pe toți credincioșii într-*un singur* trup (1 Corinteni 12.13). Astfel, inelele explică în mod clar că fiecare credincios este pentru totdeauna și printr-o lucrare divină unit cu minunatul său Mântuitor și Domn și, prin aceasta, și cu toți ceilalți credincioși.

S-a făcut deja aluzie la semnificația drugilor. Materialul lor (lemn de salcâm acoperit cu aur) ne arată natura divină și umană a Domnului nostru. Faptul că erau cinci drugii poate fi o referire la *Fiul* întrupat ca Om și ne amintește că El a fost pe deplin responsabil în fața lui Dumnezeu în toate. Cinci este alcătuit din patru și unu. Aceste numere vorbesc despre creație legată cu Unul (Creatorul). Drugul din mijloc, care mergea de la un capăt la altul, indică Dumnezeirea Domnului nostru, în timp ce celelalte patru pot să ne amintească de umanitatea Sa. Astfel, aceste adevăruri prețioase sunt aduse mereu în fața noastră.

Astfel, Hristos, în plinătatea persoanei Sale, unește poporul Său. Scândurile au fost așezate una lângă alta, în rând, pe postamentele lor. Apoi a fost o chestiune simplă de a trece drugii prin inele și de a forma un zid complet pentru casa lui Dumnezeu. Potrivit gândurilor și sfatului lui Dumnezeu, credincioșii sunt „îmbinați ... zidiți împreună” și „puși în trup” (compară cu Efeseni 2.20,21; 1 Corinteni 12.18), astfel încât unitatea lor cu Hristos înseamnă și unitatea între ei. Așa a fost și la Cincizecime. Într-o zi, această unitate va fi arătată în toată perfecțiunea ei. Credința trebuie să prezinte această unitate într-un mod practic, iar acest lucru implică exercițiu și responsabilitate. Cu regret, consecințele eșecului în acest sens sunt mult prea evidente chiar și pentru ochii lumii.

Așadar, dacă rugăciunea Domnului nostru pentru unitate poate fi văzută aici, ea trebuie să urmeze linia de gândire sugerată de ceea ce am învățat. Fiecare credincios este o scândură pregătită în mod divin, care se sprijină pe lucrarea terminată a lui Hristos. El trebuie să înțeleagă atât de deplin unitatea sa cu Domnul și Mântuitorul său, încât nimic nu va împiedica voința și calea sa de a se împlini în El. Acest lucru îl va aduce în armonie cu toți cei care sunt, de asemenea, supuși lui Hristos, iar rezultatul va fi un „cort al mărturiei” (compară de exemplu cu Numeri

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

9.15): o mărturie înaintea lumii, astfel încât, așa cum a spus Domnul nostru, „lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17.21). Nu gândim noi, că putem vedea inelele de aur în aceste versete? „După cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi”.

Câte erori referitoare la Casa lui Dumnezeu sunt corectate de aceste adevăruri sacre și câtă „rușine a feței” (Daniel 9:8) ar trebui să producă în noi. Cât de mult ar trebui să ne exerseze ele inimile și conștiințele. Auzim despre unii, care „se alătură bisericii”. În acest punct ni se amintește mai întâi că nu este loc pentru o mărturisire goală, căci trebuie să fie exclusiv scânduri acoperite cu aur și așezate pe temelie de argint. Nimeni, în afară de cei născuți din nou, adică sunt „în Hristos”, ceea ce este reprezentat de odihna lor în sângele Său prețios, răscumpărarea noastră, nu-și poate găsi locul în această clădire a lui Dumnezeu. Chiar și creștinii adevărați vorbesc despre „biserica pe care o aleg” și despre aderarea la ea - fără să știe că nu există decât *una* singură, o locuință a lui Dumnezeu, clădirea Sa, căreia *El* i se alătură. Nimic nu este lăsat la voia omului. Cuvântul lui Dumnezeu a luat deja măsuri. Inelele de aur proclamă că totul trebuie să fie conform ordinii divine, așa cum este ea revelată în Cuvântul Său.

Ne-am putea imagina pe Moise alegând câteva scânduri și ridicând un mic cort într-un anumit loc, pe Aaron făcând același lucru în alt loc, iar Eleazar, Itamar, Iosua și Caleb repetând același lucru la rândul lor? Ce denaturare a planului *lui Dumnezeu* ar fi fost fiecare! Ce rol ar fi jucat, dacă fiecare ar fi pretins cu voce tare o recunoaștere specială pentru micul său cort al întâlnirii? Nu, în schimb, fiecare dintre acești oameni ai lui Dumnezeu ar fi spus: „Cine suntem noi ca să desființăm Casa lui Dumnezeu ca să faceți un loc pentru noi?”. Așa a muștră Dumnezeu gândul lui Petru de a face trei corturi: „pentru Tine unul și pentru Moise unul și pentru Ilie unul” (Matei 17.4). Nu exista decât *Unul singur*, pe care ei trebuiau să Îl onoreze în acest fel. Numai El este centrul poporului Său: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, ... de El să ascultați”. Dacă cineva consideră că este imposibil ca un om să fie făcut astfel centrul divizării, acolo unde Dumnezeu dorește unitatea, este suficient să se uite la 1 Corinteni 1: „Fiecare dintre voi zice: «*Eu* sunt al lui Pavel!» „Și *eu*, al lui Apolo!» «Și *eu*, al lui Chifa!» «Și *eu*, al lui Hristos»”, la care apostolul răspunde: „Este Hristos împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel ați fost botezați?” (1 Corinteni 1.12,13).

Așadar, să nu apărăm eșecul trist al întregii Adunări a lui Dumnezeu, care a provocat multe sciziuni. Să nu le apărăm pe acestea ca fiind bune și corecte. Dacă o facem, unde este mărturia despre unitatea casei lui Dumnezeu? Ce crede de fapt lumea despre toate acestea?

Dar haideți să facem un pas mai departe și să nu ne oprim la mărturia *exterioară*. Ce stare a inimii a făcut de fapt posibile toate aceste sciziuni? Nu cumva simpla mărturisire a primit un loc care a dus la o amestecare a celor adevărați și a celor falși? Nu sunt mulți cei care pretind că sunt „scânduri”, dar nu poartă însușirile corespunzătoare lucrute divin? Care nu au „inele”, nu au o temelie tare? Și câtă neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu există și din partea credincioșilor adevărați. Cât de puțin I se acordă Domnului adevăratul Său loc de stăpânire în inimă și în practică! Poate există o doctrină conform Scripturii și adevărată, dar căreia i se dă o importanță nepotrivită, astfel încât „simplitatea față de Hristos” este întunecată (2 Corinteni 11.3). Poate că, cu bune intenții, au fost introduse instituții omenești referitoare la ordine, slujire etc. Sau poate că adoptarea aparent inofensivă a unui nume denominațional a supliniit singurul Nume, pe care ar trebui să-L mărturisim și la care ar trebui să se adune poporul Său (Matei 18.20).

Și aceste lucruri nu sunt fleacuri. Atunci când aceste lucruri existau doar în germenul lor, apostolul întreba deja: „Nu sunteți voi *carnali* și nu umblați voi *în felul omului*?”. (1 Corinteni 3.3), adică ca oamenii acestei *lumi*. Ce pagubă, că o astfel de referire atinge cu greu conștiința

mulțimii celor care au mărturisit că sunt logodiți „ca o fecioară curată cu Hristos” (2 Corinteni 11.2). Pentru un suflet, însă, care Îi este cu adevărat credincios, constrâns de dragostea Lui (2 Corinteni 5.14) și se teme de El (Psalmul 119.38), o astfel de întrebare ar face să-i roșească fața de rușine. „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17.16), spune Cel Sfânt și Credincios. Poate fi atunci un lucru mărunț în ochii Lui, dacă ai Săi trăiesc ca oameni din această lume?

Ah, de s-ar întrista inimile noastre pentru ruina produsă de propria noastră nebunie! Nici un alt loc nu ni se cuvine decât cel al adevăratei umilințe înaintea Lui. Totuși, El îl vede pe cel smerit (Psalmul 138.6) - și îl va vedea întotdeauna în viitor. Atunci, chiar dacă scândurile vor fi împrăștiate în pustie, El va avea un cuvânt pentru poporul nenorocit și smerit (compară cu Țefania 3.12), da, chiar unul referitor la mărturia Sa, care va mângâia fără să slujească mândriei.

Totuși, să ne întoarcem de la mărturisirea eșecului nostru comun la planul și sfatul lui Dumnezeu și să analizăm puțin mai îndeaproape pasajul deja citat în parte din 1 Corinteni 12: „Pentru că, după cum trupul este *unul singur* și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt *un singur* trup, tot așa este și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de *un singur* Duh într-*un singur* trup” (1 Corinteni 12.12,13). Aici este păstrată autonomia fiecărui credincios („multe mădulare”), însă este vorba doar de „*un singur* trup”. La nord și la sud erau douăzeci de scânduri de fiecare parte, plus șase pe partea de vest și câte una la fiecare colț, ceea ce face un total de patruzeci și opt de scânduri. Acestea reprezintă numeroasele mădulare ale unui singur trup al lui Hristos. Factorii numărului patruzeci și opt sunt 6 x 8, șase fiind numărul limitării răului și al victoriei asupra lui, iar opt (7 + 1) numărul cunoscut al noii creații. Dumnezeu, prin cruce, a stabilit o limită pentru lume și pentru ziua omului. Ele au un sfârșit - oricât de mult s-ar arăta față de ele bogăția îndelungii-răbdări divine (compară cu Romani 2.4). Dar, în dragoste nesfârșită, detașat de dreptatea omenească, Dumnezeu a obținut victoria asupra răului în crucea care a pronunțat judecata asupra acestei lumi: „Dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce” (Coloseni 2.15). Această biruință este în harul desăvârșit spre mântuire „pentru oricine crede” (Romani 1.16), astfel încât acum, pe ruinele vechii creații și în mod total independent de ea, El a introdus noua creație: „Așadar, dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Și acesta este celălalt factor, însoțitorul victoriei asupra răului. Amândoi împreună alcătuiesc „omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului” (Efeseni 4.24). Toate acestea se văd în desăvârșirea lor numai în Hristos - până în ziua în care El va prezenta pe răscumpărații Săi în slava pe care le-a dat-o. Până atunci, credința este întotdeauna preocupată de El și niciodată de ea însăși. Doar cu privire la „un singur om în Hristos” ne putem lăuda, nu cu noi înșine (2 Corinteni 12.2,5). Scândurile de aur vorbesc întotdeauna despre El - dar, prin harul divin, ai Săi sunt „în El” și astfel ei au devenit dreptatea lui Dumnezeu.

Să nu uităm că, pentru manifestarea deplină a acestei victorii asupra răului în noua creație, este nevoie de *fiecare* scândură. Patruzeci și șapte de scânduri nu ne-ar lăsa să vedem nimic din ea. Astfel, Dumnezeu nostru a exclus ca nici măcar una să poată lipsi dinaintea Lui. Să observăm cum vorbește apostolul despre *un singur* trup și adaugă: „tot așa este și Hristosul” (1 Corinteni 12.12). El nu spune: „tot așa este și trupul lui Hristos”. Aici iarăși ies în evidență scândurile de aur. Când Saul din Tars i-a persecutat pe sfinți, Domnul nostru a întrebat din slavă: „Pentru ce Mă persecuți?” (Faptele apostolilor 9.4). Saul L-a persecutat pe Hristos - atât de deplin Se identifică El cu poporul Său. Acesta este, așadar, „Hristosul”: poporul Său în El și El, Capul.

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

Acest lucru nu a fost realizat prin activitate omenească, ci de Duhul Sfânt, care i-a botezat pe toți credincioșii într-*un singur* trup, această locuință a lui Dumnezeu.

Putem vedea lucrarea Duhului în timp ce îi unea pe credincioși cu Hristos și unii cu alții (indicat prin inele și drugii) în unitatea și părtășia [realizată practic] a credincioșilor la Cincizecime. Chiar dacă sfinții erau persecutați și întemnițați, dar, când au fost eliberați, „au venit la ai lor” (Faptele apostolilor 4.23). „Voi înșivă sunteți învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții” (1 Tesaloniceni 4.9). „Ținându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu” (Coloseni 2.19). Aceste și multe alte pasaje prețioase aruncă lumină asupra unității și părtășiei practice a credincioșilor, al căror unic standard este voia desăvârșită a lui Dumnezeu, care se arată în toate cu care ne-am preocupat în toată slăbiciunea.

Scândurile de colț – purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru slăbiciunile naturale

Așadar, ce lecții deosebite putem învăța de la scândurile de colț? Ca toate celelalte, ele trebuie să se sprijine pe postamente de argint și, prin urmare, vorbesc despre credincioși. Cu toate acestea, există și alte gânduri importante asociate cu această poziție de colț. Alături de fundație, colțul este cea mai importantă parte a unei case. Astfel, în același verset, Domnul nostru este numit „piatră prețioasă, de unghi” și „temelie sigură”⁷ (Isaia 28.16). El este „capul de unghi”⁸ (Matei 21.42), cu toate că a fost respins de poporul Său pământesc. La colț, trebuie să se aibă o grijă deosebită pentru a ține pereții împreună, pentru a nu se produce o breșă și o ruptură. În ceea ce privește reprezentarea veșnică în glorie, Hristos a făcut acest lucru. Cu toate acestea, Dumnezeu a prevăzut în mod divin și realizarea practică, reprezentată în scândurile din colț.

Este posibil să existe detalii arhitecturale, pe care nu știm cum să le prezentăm pe deplin într-un model, dar anumite caracteristici sunt clare și definite. „Și erau legate jos și erau unite împreună la capetele lor într-*un inel*: așa a făcut cu amândouă, la cele două unghiuri.” (Exodul 36.29). În *Numerical Bible* se spune în acest loc: „Și erau duble pe dedesubt, dar până în vârf erau complet unite într-*un singur inel*”. Ideea evidentă este că ceea ce ar putea fi în mod natural două și, prin urmare, divizat, este „îmbinat împreună și strâns legat” (Efeseni 4.16). Se face o distincție între partea de jos și partea de sus a acestor scânduri de colț. Ele erau duble în partea de jos și, chiar dacă „îngemănate” este o redare mai bună, se subînțelege că erau distincte de scândurile adiacente. Aceasta era așa în partea de jos a bazei, lângă postamentele de argint. Nu subliniază oare acest lucru individualitatea fiecărui credincios? Indiferent de poziția pe care o ocupă în casa lui Dumnezeu - chiar dacă este de cea mai mare importanță și în cea mai strânsă legătură cu alții - el se sprijină personal pe lucrarea lui Hristos. „Dacă are cineva încredere în sine însuși că este al lui Hristos, să mai socotească în sine însuși aceasta: că, după cum el este al lui Hristos, așa și noi.” (2 Corinteni 10.7) Acestea sunt cuvintele unui apostol care cu siguranță a fost el însuși un „colț” foarte important, dar care nu se laudă cu apostolatul său. Locul său în casa lui Dumnezeu se bazează în primul rând pe mântuire, orice a făcut în slujba sfinților și deci pentru Domnul, el se laudă că este „un om în Hristos” (2 Corinteni 12.2). La fel și Petru scrie celor „care au primit

---

⁷ Nota traducătorului: Aceasta este traducerea din nota de subsol din ediția Elberfelder, CSV. În verset se spune: „întemeiat pe cel mai tare”.

⁸ Nota traducătorului: Aceasta este traducerea din nota de subsol din Elberfelder, ediția CSV. În verset scrie: „piatră de colț”.

o credință de același preț” (2 Petru 1.1), iar în Faptele apostolilor se clasifică în mod egal cu toți credincioșii, fie ei iudei sau păgâni: „Credem că suntem mântuiți prin harul Domnului Isus, în același fel ca și ei” (Faptele apostolilor 15.11). Și la fel este și în cazul lui Ioan și al tuturor celorlalți scriitori ai Noului Testament: poziția lor oficială nu i-a făcut cu nimic diferiți de sfinții cei mai simpli. Toți se sprijineau fără deosebire pe prețul prețios al răscumpărării. Așa că adevărurile minunate, cu care ne-au slujit, erau în același timp hrana și sprijinul propriilor lor suflete.

Și la fel este și cu toți credincioșii adevărați: darurile, slujirea și minunile nu pot afecta niciodată faptul fundamental că ei se odihnesc personal numai pe Hristos și pe lucrarea Sa. Aceasta este caracteristica distinctivă a celor care sunt strâns legați, fie în familie, fie în cea care se declară a fi Casa lui Dumnezeu. Fără acest loc de odihnă, cineva poate într-adevăr să predice Evanghelia altora și totuși să fie el însuși respins (1 Corinteni 9.27). Pavel era pe deplin sigur de siguranța prezentă și veșnică a mântuirii sale, deoarece știa în cine a crezut. El nu și-a bazat în niciun fel mântuirea sufletului său pe apostolatul și slujirea sa - așa cum le-a spus Domnul nostru ucenicilor Săi atunci când s-au bucurat că demonii le erau supuși: „Bucurați-vă mai degrabă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10.20). În ceea ce privește mântuirea veșnică a sufletelor noastre, nu avem nevoie și nici nu putem avea un alt loc de odihnă în afară de temelie pusă, „care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3.11).

Așadar, în timp ce scândurile sunt diferite la bază, în vârful lor sunt strâns unite „în inel” cu celelalte (de fiecare parte). Avem aici o legătură divină exact acolo unde este nevoie de ea. Postamentele asigură ca scândurile să fie ținute împreună la bază - nu există niciun pericol pentru un credincios adevărat de a fi îndepărtat de lucrarea lui Hristos. Cu toate acestea, se poate spune că există pericolul să se îndepărteze de adevărul său loc în poporul lui Dumnezeu, în ceea ce privește Capul său.⁹ S-ar putea să se „umfle în pene” (1 Corinteni 4.6), ceva i s-ar putea „urca la cap” (2 Timotei 3.4)¹⁰, astfel încât, într-un punct crucial, în loc de o unire fără pată, să existe o prăpastie uriașă. Aici dragostea divină îi înconjoară pe sfinți și îi ține strâns în îmbrățișarea ei veșnică. Acolo unde acest lucru este pe deplin înțeles, „colțurile” și locurile de slăbiciune naturală devin locuri de putere deosebită.

Colțurile devin în mod natural locuri de slăbiciune prin aceea că o schimbare în alinierea pereților este deosebit de împovăraătoare în partea superioară. Aplicarea la Casa lui Dumnezeu nu este dificilă, și vom vedea cât de importante sunt atât postamentele de argint, cât și inelele superioare.

În cartea Faptele apostolilor au existat mai multe astfel de răscruci de drumuri. În capitolul 6 a apărut un murmur - o discordie - a eleniștilor (adică a iudeilor din străinătate) împotriva evreilor (cei din Palestina) „pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea în slujirea zilnică” (Faptele apostolilor 6.1). Aici interesele au fost evident divergente și Duhul lui Dumnezeu a corectat imediat aceste dificultăți prin intermediul apostolilor. Toți acești sfinți stăteau pe postamente de argint, dar „colțurile” erau slabe - din cauza geloziilor firești și a egoismului inimii omenești, care era vizibil mai ales printre iudei. Aici era nevoie de inele pentru scândurile din colțuri. Astfel, oameni numiți de Dumnezeu au fost puși să se ocupe de întreaga chestiune a aprovizionării temporale. Din numele lor reiese că toți erau iudei din străinătate, adică chiar din grupul din care provenea plângerea. Ei i-au luat pe toți sfinții nevoiași, atât pe cei străini, cât și

⁹ Nota traducătorului: În Elberfelder, ediția CSV, tradus ca „partea superioară” (Exodul 36.29).

¹⁰ Nota traducătorului: În engleză se spune heady, care a fost tradus prin „încăpățânat” în 2 Timotei 3.4.

pe cei autohtoni, în inelul dragostei și grijii divine - pentru că erau „plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune” (Faptele apostolilor 6.3). Astfel, amenințarea dezastrului a fost îndepărtată. Este oare exagerat să spunem că de aici a rezultat o putere deosebită, așa cum se poate vedea în mărturia miraculoasă și martiriul lui Ștefan (Faptele apostolilor 7)?¹¹

Dar o scindare și mai gravă amenința unitatea mărturiei, pe care Dumnezeu o făcuse. Ceea ce tocmai am vorbit a fost doar o prefigurare a ceea ce avea să vină. În ceea ce privește descendența naturală, Adunarea este compusă atât din iudei, cât și din păgâni. Cu toate acestea, nici unul nu este iudeu sau păgân, căci toți sunt „în Hristos” (Efeseni 2.14; Coloseni 3.11). Dar câtă grijă divină era necesară pentru a nu produce pagubă conștiințelor slabe și nefortificate în punerea în aplicare a acestui adevăr. Când Evanghelia a fost adusă în Samaria - și este demn de remarcat că acest lucru s-a făcut prin Filip, adică unul dintre cei șapte bărbați deja menționați - a avut loc o nouă deștelenire, s-a format un „colț”. Dar cu câtă grijă previne Duhul Sfânt o scindare. „Iudeii nu au relații cu samaritenii” (Ioan 4.9). Dar aici erau suflete prețioase, mântuite prin credința în Hristos. „Scândurile” erau pe postamente de argint. La Ierusalim, Duhul Sfânt fusese dat tuturor credincioșilor în Domnul Isus, dar samaritenii nu primiseră încă un astfel de sigiliu public. Această binecuvântare este adusă de apostolii Petru și Ioan, care coboară din Ierusalim și își pun mâinile peste ei. Astfel, „inelul” este pus în jurul ambilor, astfel încât sfinții din Ierusalim, iudei prin natura lor, și samaritenii sunt ferm uniți în legătura veșnică a pecetei și a botezului Duhului (Faptele apostolilor 8.1-17).

Vedem apoi același lucru într-o etapă ulterioară. Duhul lui Dumnezeu a condus mai departe într-un mod complet diferit de cel anterior. „Mântuirea este de la iudei” (Ioan 4.22), dar acum trebuia să fie dusă până la marginile pământului. Astfel, Dumnezeu a trezit în Corneliu, un păgân, dorința de a lua parte la fluxul deplin al binecuvântării, iar el a fost adus la cunoștința iertării prin Numele Domnului Isus. Dar din nou vedem Duhul lui Dumnezeu punând „inelul”. În Petru, apostolul circumciziei, recunoaștem scândura de colț, care unește ceea ce altfel ar putea sta separat. Cât de frumos este arătat „inelul” dragostei divine în răspunsul său la întrebarea sfinților din Ierusalim: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine deci eram eu, ca să-L pot opri pe Dumnezeu?” (Faptele apostolilor 11.17).

La fel și în marea criză din Faptele apostolilor 15. În ciuda a tot ceea ce Dumnezeu arătase atât de clar, spiritul reacționar al iudaismului s-a menținut pe poziții. Chiar și după ce un val puternic de binecuvântare a cuprins mulțimi de păgâni din multe părți și după ce au apărut adunări compuse din iudei și majoritar din păgâni, existau unii care învățau că aceștia trebuiau să fie circumciși și să țină Legea (Faptele apostolilor 15.5). Cât de ușor i-ar fi fost lui Pavel, în acest moment, să rupă complet legătura cu creștinii iudei, pentru a se dedica de acum înainte mulțimii iubite de păgâni. Un act nechibzuit, câteva cuvinte pripite, și Ierusalimul ar fi fost lăsat de izbeliște, iar cuvintele rostite atât de nedrept de cele zece seminții ar fi descris în mod adecvat

---

¹¹ Această păstrare a unei forțe speciale la momentul potrivit este evidentă în caracterul *de separare* al mărturiei lui Ștefan. Încă de la începutul istoriei, a devenit clar că modul în care Dumnezeu procedează cu poporul Său credincios are un caracter de separare. Avraam a fost chemat din casa și din țara sa, Iosif și Moise au fost separați de frații lor - în schimb, mulțimea poporului s-a împotrivit întotdeauna Duhului Sfânt. Astfel, ceata lui Dumnezeu era de la început întotdeauna o rămășiță. Hristos a fost respins și răstignit de națiune și de conducătorii ei. Sfinții legați cu El erau în mod evident un popor aparte. Martiriul lui Ștefan a ilustrat din nou acest lucru și i-a pregătit pentru persecuția generală care a urmat. Când aceasta și-a făcut lucrarea, se ajunsese la o răscruce de drumuri: iudaismul istoric se dovedise fundamental ostil adevăratului creștinism, iar căile lor s-au despărțit - primul spre dispersarea și dispariția inevitabilă a numelui și a locului său, iar al doilea înainte spre împlinirea planului harului lui Dumnezeu care cuprinde lumea.

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

situația: „Ce parte avem noi în David? N-avem nici o moștenire în fiul lui Isai! ... Acum, vezi-ți de casa ta, Davide!” (1 Împărați 12.16).

Dar Duhul lui Dumnezeu a călăuzit și, la răscrucea acestui „colț”, puternicul „inel” i-a ținut tare împreună, în comuniune divină, pe sfinții iubiți dintre iudei și păgâni. Ei se urcă la Ierusalim, locul de origine al celor care provocau atâtea probleme cu privire la păgâni. Acolo, adunați pentru a discuta această chestiune, Petru relatează ceea ce Dumnezeu a lucrat prin el pentru a aduce pe păgâni, referindu-se și la jugul insuportabil al Legii. Barnaba și Pavel relatează apoi despre lucrările minunate ale harului divin printre națiuni, iar Iacov pune în final „inelul” Scripturii, pentru a lega totul. Scrisoarea de dragoste a fost trimisă și, pentru toți sfinții care s-au plecat în fața adevărului lui Dumnezeu, întrebarea nu s-a mai putut pune niciodată. O ruptură a fost evitată. De fapt, acest „colț” a devenit astfel un punct deosebit de puternic, în sensul că ambele linii ale adevărului erau susținute, iar mâinile întrepătrunse ale lui Petru și Pavel arătau cât de liber trebuia să fie răspândită Evanghelia. Petru putea să scrie despre „preaiubitul nostru frate Pavel” (2 Petru 3.15) și, deși Pavel l-a mustrat pe Petru pentru comportamentul său contradictoriu (Galateni 2), totuși, acest lucru a fost făcut știind că conștiința preaiubitului apostol al circumciziei dorea să asculte de adevăr.

Astfel, toți erau uniți. Cu toate acestea, atunci când credința a slăbit și nu s-au mai predat conducerii Duhului, așa cum au făcut apostolii, scrisorile ulterioare ne arată că a existat o derivă înapoi la iudaism și toate aceste fundamente au fost negate. Atunci nu mai era dragoste creștină să te ții de iudaism, pentru că din nou Hristos a fost respins în mod public, iar cuvântul către ai Săi a fost: „Să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.13).

S-a spus destul, pentru a ilustra semnificația scândurilor de colț. Cu siguranță că se pot găsi aplicații de-a lungul istoriei Bisericii: în Adunarea ca întreg; în vremurile unei rămășițe; printre sfinții unei adunări locale sau printre toți cei care doresc să susțină și să realizeze adevărul Casei lui Dumnezeu. Există momente, marcate de presiuni și pericole deosebite, în care Duhul lui Dumnezeu dorește să introducă într-un adevăr mai deplin. Este mai ușor să ne reținem și să mergem doar pe calea bătătorită. Totuși, acest lucru stinge Duhul și împiedică adevăratul progres, astfel încât, în cele din urmă, se pierde chiar și ceea ce se avea deja ferm în mână. Progresul spiritual este o legitimitate divină: „Nu că am obținut deja sau că am ajuns deja împlinit” (Filipeni 3.12). Cât de necesare sunt, așadar, lecțiile pe care le-am învățat. Chiar și accentuarea excesivă a unor adevăruri, neglijând astfel alte adevăruri, poate răni conștiințele slabe și poate fi folosită de vrăjmaș pentru a provoca o ruptură acolo unde ar trebui să existe unitate. Să rezumăm ceea ce am învățat:

1. În primul rând, trebuie recunoscută pe deplin marea și fundamentală realitate a mântuirii prin lucrarea lui Hristos, precum și toate celelalte adevăruri fundamentale.
2. În al doilea rând, trebuie să existe o supunere față de marele principiu al sfințeniei Casei lui Dumnezeu: că Hristos, Domnul nostru, este Capul și are toată autoritatea.

Dacă aceste două puncte nu sunt recunoscute și nu este supunere față de ele în ascultare, nu poate exista nici o mărturie. Dar dacă ele sunt recunoscute și acceptate ca venind de la Dumnezeu, există cel mai mare spațiu pentru exercitarea îndelungii-răbdări și a dragostei care unește poporul lui Dumnezeu (Coloseni 2.2). Putem lua drept model cazurile luate în considerare mai sus și putem învăța din ele pentru a pune „inelul” la locul potrivit.

Dar să avem mereu în vedere adevărul serios, că avem de-a face cu Casa lui Dumnezeu și nu cu clădirea unui om, motiv pentru care nu trebuie păstrată altă unitate decât cea a Duhului. Roma a

Cepurile (mânerele, diblurile) și scândurile

pus ochii pe unitatea exterioară și de aceea și-a pus inelele (cu siguranță nesfinte) peste tot și orice, pentru a o proclama pentru ea însăși. Într-adevăr, „Babilonul cel mare” a fost ștampilat pe fruntea ei și ea a devenit „închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18.2). Chiar și protestantismul mărturisitor nu este departe în urmă, când adevărurile divine sunt sacrificate de dragul unei așa-zise păci fals numite și se oferă un loc oricui se numește creștin. Trăim în zilele liberalismului tolerant, în care sunt tolerați, primiți și chiar urmați oameni care neagă inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, soarta veșnică a omului și chiar Dumnezeirea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Ce bățjocură teribilă este să intitulum o astfel de indiferență cu apelativul sacru de „dragoste”. Este oare dragoste să-L disprețuiești pe Hristos, să-L dezonorezi și să nu-L ascuți?

Pentru mulți, aceste din urmă lucruri pot părea atât de flagrante încât nu ar fi nevoie să le menționăm. Să ne amintim, totuși, că aceleași principii pot să zacă latente sub un exterior foarte plăcut. Păcatul neascultării, rădăcina tuturor păcatelor, are multe manifestări. Singura cale sigură este aceea de a ne ține de „cuvântul vrednic de încredere” (Tit 1.9). În acest context, trebuie să ne amintim întotdeauna că nu trebuie permis nimic (sub orice pretext) care subminează mărturia, pe care Dumnezeu dorește să o vadă.

Cu toate acestea, cât de mult loc există pentru exercitarea dragostei în aceste limite, pentru ca toți să fie „bine uniți”. Cei care trăiesc în neorânduială trebuie muștrați, cei descurajați trebuie mângâiați și cei slabi trebuie sprijiniți (1 Tesaloniceni 5.14). Ce onoare este să fii o „scândură de colț” - nu cu scopul de a umple un spațiu larg, ci exact locul în care Dumnezeu vrea să fim, pentru a crea posibilitatea ca „inelul” dragostei divine și adevărului divin să îi cuprindă pe frații noștri din ambele părți pornind de la noi.

Încă o remarcă referitoare la postamente. În total au fost o sută de astfel de postamente de 1 talant fiecare, adică 10 x 10 (Exodul 38.27), făcute din prețul de răscumpărare de 10 ghere de persoană. Cuvântul pentru „talant” este *kikkar*, care înseamnă „cerc” sau „bilă”. Poate că termenul provine de aceea, pentru că trebuia să se refere la o sumă întreagă sau rotunjită. Vedem în Exodul 38.25,26 că era echivalentul a 3.000 de sicli sau 6.000 de becă. Factorii de zece de aici atrag atenția și subliniază adevărul fundamental al responsabilității, în care noi am eșuat complet, dar căreia Domnul nostru I-a corespuns pe deplin pe cruce și astfel L-a glorificat pe Dumnezeu. Sprijinindu-se în mod sigur pe această temelie, credinciosul așteaptă ziua veșnică cu bucurie și laudă și, între timp, deși rățăcește prin această pustietate, învață într-o oarecare măsură să dea un răspuns la harul care l-a salvat și să îndeplinească responsabilitatea pe care o neglijase anterior.